

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Ing. J. J.**, bývajúceho v H.H., zastúpeného v dovolacom konaní JUDr. Júliusom Kvetánom, advokátom v H., Štefánikova 17, proti žalovanému **Migračný úrad Ministerstva vnútra Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave**, Pivonková 6, IČO: 00 735 639, **o uloženie povinnosti uzatvoriť pracovný pomer, náhradu mzdy a nemajetkovej ujmy**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp.zn. 8 C 133/2007, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 30. októbra 2013, sp.zn. 4 Co 387/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II rozsudkom z 12. septembra 2012 č.k. 8 C 133/2007-208 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal ,aby súd zaviazal žalobcu na povinnosť uzatvoriť s ním pracovný pomer na základe pracovnej zmluvy na funkciu ekonóm – špecialista v Záchytnom tábore pre utečencov v H. k 16. augustu 2006, zaplatiť mu ušlú mzdu, ako aj nemajetkovú ujmu. Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na § 72, § 77 a § 79 Zákonníka práce a § 11 a 13 Občianskeho zákonníka tým, že vzhľadom na poslednú zmenu petitu žalobného návrhu pripustenú súdom, mal za to, že v konaní sa nebolo potrebné vysporiadať s otázkou, či výberové konanie uskutočnené dňa 12. apríla 2006 spĺňalo všetky zákonné predpoklady v zmysle zák. č. 552/2003 Z.z. o výkone práce vo verejnom záujme, nakoľko žalobca sa domáhal uloženia povinnosti žalovanému uzavrieť s ním pracovný pomer na základe pracovnej zmluvy na funkciu ekonóm – špecialista v Záchytnom tábore pre utečencov v H. k 1. augustu 2006. Uviedol, že v konaní bolo preukázané, že dňa 29. novembra 2006 uzavreli účastníci konania pracovnú zmluvu

na dobu určitú od 1. decembra 2006 do 30. novembra 2007 so skúšobnou dobou tri mesiace na pracovnú pozíciu odborný referent špecialista – ekonóm v Záchytnom tábore v H., ktorý pracovný pomer žalovaný skončil s žalobcom v dohodnutej skúšobnej dobe dňa 9. februára 2007, čím došlo k platnému skončeniu pracovného pomeru ku dňu 28. februára 2007, a preto nemohol žalovanému ako bývalému zamestnávateľovi uložiť povinnosť opätovne žalobcu prijať na pracovnú pozíciu špecialista – ekonóm. Tento nárok žalobcu nemal oporu v hmotnom práve a zasiahol by tým do zmluvnej voľnosti žalovaného ako zamestnávateľa. Konštatoval, že žalobca sa mohol v tomto prípade domáhať neplatnosti skončenia pracovného pomeru v skúšobnej dobe na súde najneskôr v lehote dvoch mesiacov odo dňa, kedy sa mal pracovný pomer skončiť a hoci sa pôvodnou žalobou určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru žalobca domáhal, následne žalobu v tejto časti zobral späť a konanie v tejto časti bolo zastavené. Súd preto skončenie pracovného pomeru v skúšobnej dobe považoval za platné. V súvislosti s uvedeným mal za to, že aj druhý nárok navrhovateľa na zaplatenie ušlej mzdy je nedôvodný. Pokiaľ žalobca uplatnil nárok na zaplatenie nemajetkovej ujmy, prvostupňový súd poukázal na doručenie Rozhodnutia riaditeľa žalovaného zo dňa 29. novembra 2006 žalobcovi, obsahujúce poučenie o jeho povinnosti podrobiť sa očkovaniam, preventívnym lekárskeym prehliadkam v pravidelných intervaloch a riadiť sa pokynmi zmluvného lekára, ktorého bol žalobca povinný upozorniť na toto rozhodnutie, čím podľa názoru súdu prvého stupňa bol žalobca žalovaným výslovne poučený o povinnosti dať sa zaočkovať, čo žalobca aj tak neurobil, a teda zo strany žalovaného nedošlo ku konaniu, ktorým by vystavil žalobcu a jemu blízke osoby do nebezpečenstva nákazy infekciou, preto aj v tejto časti jeho žaloba nebola dôvodná.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 30. októbra 2013, sp.zn. 4 Co 387/2013 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Uviedol, že súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav a vyvodil z neho i správny právny záver, vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti návrhu, ako aj na opodstatnenosť tvrdení žalovaného z hľadiska skutočností, ktoré uvádzal na svoju obranu (§ 120 ods. 1,4 O.s.p.). Zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 132 O.s.p. dospel súd prvého stupňa k správnym skutkovým záverom a na ich základe vyvodil aj správny právny záver o nemožnosti súdu zasahovať do zmluvnej voľnosti subjektov pracovnoprávnych vzťahov o nepreukázaní takého konania žalovaného, ktoré by zasiahlo do osobnostných práv žalobcu. Prvostupňový súd na vec aplikoval zodpovedajúce

ustanovenia Zákonníka práce a Občianskeho zákonníka, a svoje dôvody vedúce k nevyhoveniu žaloby aj náležité v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodnil. Odvolací súd sa s prihliadnutím na obsah odvolania ako prvoradou otázkou zaoberal posúdením, či súd prvého stupňa svojím postupom neodňal odvolateľovi možnosť konať pred súdom, ktoré žalobca videl v nedostatočnom odôvodnení rozsudku súdu prvého stupňa. Mal za to, že odôvodnenie rozsudku, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). V danom prípade prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol stručne rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská, ktoré prijal, primerane vysvetlil. Z odôvodnenia rozsudku nevyplývala jednostrannosť, a ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. K odvolacej námietke žalobcu k tej časti žaloby, kedy sa domáhal uloženia povinnosti žalovanému uzavrieť s ním pracovnú zmluvu na požadované pracovné miesto, odvolací súd uviedol, že vznik zmluvy v pracovnom práve predpokladá splnenie troch základných právnych skutočností, ktorými sú návrh, prijatie návrhu a vzájomná zhoda vôle subjektov. Z ustanovení Zákonníka práce vyplýva, že zmluva (dohoda) dojednaná podľa príslušných ustanovení pracovnoprávnych predpisov je uzatvorená, len čo sa účastníci dohodli na jej obsahu. Princíp zmluvnosti v pracovnom práve vyjadruje mieru slobody zmluvných strán v pracovnoprávnych vzťahoch. Subjekt sa sám slobodne rozhodne, či a s kým bude kontrahovať a akým obsahom naplní svoju kontraktáciu s iným. Obsahový rámec zmluvnej voľnosti spočíva v slobode výberu zmluvného partnera, uzavretia zmluvy, určenia obsahu zmluvy, skončenia zmluvy a výberu zmluvnej formy. Je preto zrejmé, že podľa pracovného práva pracovný pomer vzniká na základe pracovnej zmluvy ako dvojstranného právneho úkonu založeného na zásade zmluvnosti. Vzhľadom na uvedené s poukazom na poslednú úpravu petitu návrhu na začatie konania odvolací súd mal zhodne s názorom prvostupňového súdu za to, že mu nebolo možné vyhovieť a poskytnúť tak súdnu ochranu uplatnenému nároku, nemajúcemu oporu v hmotnom práve. V časti návrhu o zaplatenie nemajetkovej ujmy sa odvolací súd tiež po stránke skutkovej aj právnej, plne stotožnil so závermi súdu prvého stupňa a s jeho dôvodmi o nepreukázaní protiprávneho konania žalovaného, resp. konania, ktorým by vystavil žalobcu jemu blízke osoby nebezpečenstvu nákazy, a tým by zasiahol do osobnostných práv žalobcu. Z obsahu preskúmaného spisu existencia takéhoto konania žalovaného v intenzite požadovanej § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka nevyplývala, keď

i podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný splnil svoje povinnosti v tomto smere poučením žalobcu o potrebe očkovania a následného postupu.

Proti rozsudku súdu podal dovolanie žalobca, ktorý ho žiadal ako aj rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Prípustnosť svojho mimoriadneho opravného prostriedku odôvodnil s poukazom na vadu konania podľa § 242 ods. 1 O.s.p. a tiež tým, že bolo porušené jeho ústavné právo na súdnu ochranu podľa čl.46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd. Mal za to, že rozsudky nižších súdov sú nepreskúmateľné, a sudy sa absolútne právne nevysporiadali s preukázanými písomnými dôkazmi, ktoré ani neuviedli v rozhodnutí, čím konali v rozpore s § 132 O.s.p., čo má za následok vadu konania premietajúcu sa ako zásah do jeho práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie. Namietal ďalej i nesprávny právny záver ohľadom uzavretia pracovného pomeru a jeho trvania, ako aj to, že sudy nesprávne posúdili na základe vyhodnotených dôkazov, to že bol bezprostredne ohrozený na zdraví v kontakte s utečencami a nebolo mu umožnené zaočkovanie pre skončenie pracovného pomeru v skúšobnej dobe.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobcu ho žiadal ako neprípustné odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas žalobca (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený v súlade so zákonom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, je otázkou zákonnosti a jej riešenie patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012). Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať

a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Na rozdiel od odvolania (riadneho opravného prostriedku), ktorým možno napadnúť ešte neprávoplatné rozhodnutie, ide v prípade dovolania o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno – iba v prípadoch Občianskym súdnym poriadkom výslovne stanovených – napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Občiansky súdny poriadok vychádza z tejto mimoriadnej povahy dovolania a v nadväznosti na to aj upravuje podmienky, za ktorých je dovolanie prípustné. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť (a mimoriadnosť) dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inšinciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012, 3 Cdo 758/2015).

Z relevantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESĽP“) vyplýva, že systém opravných prostriedkov zakotvený v právnom poriadku zmluvnej strany Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) musí byť nevyhnutne v súlade s požiadavkami čl. 6 Dohovoru. Vo všeobecnosti pre použitie mimoriadnych opravných prostriedkov platí, že sú prípustné iba vo výnimočných prípadoch. ESĽP v rámci svojej rozhodovacej praxe už viackrát vyslovil nezlučiteľnosť mimoriadneho opravného prostriedku s princípom právnej istoty, a konštatoval porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru vtedy, keď k nariadeniu opätovného preskúmania veci došlo (len) z dôvodu existencie odlišného právneho posúdenia veci (porovnaj *Roseltrans proti Rusku*, rozsudok z roku 2005). Vo veci *Abdullayev proti Rusku* (rozsudok z roku 2010) ESĽP zdôraznil, že v záujme právnej istoty zahrnutej v čl. 6 Dohovoru by právoplatné rozsudky mali vo všeobecnosti zostať „nedotknuté“. K ich zrušeniu by preto malo dochádzať iba pre účely nápravy zásadných, hrubých a podstatných väd. Podľa názoru ESĽP v žiadnom prípade však za takú vadu nemožno označiť skutočnosť, že na predmet konania existujú dva odlišné právne názory [viď napríklad *Sutyazhnik proti Rusku* (rozsudok z roku 2009) alebo *Bulgakova proti Rusku* (rozsudok z roku 2007)]. Princíp právnej istoty tu môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri *Ryabykh proti Rusku*, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny

system”, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009).

Ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, ktoré upravujú prípustnosť dovolania, treba striktne dodržiavať, lebo ak mimoriadny opravný súd „koná a rozhoduje napriek tomu, že neboli splnené zákonom ustanovené predpoklady prípustnosti na jeho postup v opravnom konaní [čl. 46 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 51 ods. 1 ústavy] a prelomí právoplatnosť napadnutého rozhodnutia súdu nižšieho stupňa, porušuje základné právo na súdnu ochranu toho účastníka, ktorý sa po rozhodnutí opravného súdu v takom prípade dostáva do nepriaznivejšej pozície, než v ktorej bol pred takým rozhodnutím opravného súdu. Porušenie princípov spravodlivého procesu spočíva preto v takom postupe a rozhodnutí mimoriadneho opravného súdu, ktorými sa nad rámec zákonných predpokladov prípustnosti mimoriadneho opravného prostriedku zrušuje právoplatné rozhodnutie a vec účastníka sa dostáva opätovne pred súd, ktorý musí o veci znovu konať a rozhodovať, pretože to vytvára opätovne stav právnej neistoty, ktorá už bola nastolená právoplatným rozhodnutím súdu nižšieho stupňa (II. ÚS 172/03).

Dovoláním žalobcu je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. V zmysle ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Dovolanie je tiež prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

V prejednávanej veci dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), ale proti takému potvrdzujúcemu rozsudku, ktorý nemá znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 3 O.s.p.; najvyšší súd dosiaľ v tejto veci nerozhodoval, preto ani nevyslovil záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Prípustnosť podaného dovolania preto z § 238 O.s.p. nevyplýva.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p., ktoré ukladá dovolaciemu súdu povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, v ktorom došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., sa dovolací súd neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. (v znení do 1. januára 2015). Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolateľ vo svojom mimoriadnom opravnom prostriedku uviedol, že v konaní došlo k vade podľa § 241 ods. 1 O.s.p. a boli tým porušené jeho ústavné práva na súdnu ochranu podľa čl.46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd, tým, že rozsudky nižších súdov sú nepreskúmateľné, a sudy sa absolútne právne nevysporiadali s preukázanými písomnými dôkazmi, ktoré ani neuviedli v rozhodnutí, čím konali v rozpore s § 132 O.s.p., čo má za následok vadu konania premietajúcu sa ako zásah do jeho práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie. Dovolací súd výkladom obsahu dovolania mal za to, že žalobca namieta vadu uvedenú v § 237 písm. f/ O.s.p.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení

účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv – vid' napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerat' do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

Dovolací súd uvádza, že v prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov, ktoré namietal dovolateľ, nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (vid' viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012).

Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov, ktoré žalobca v dovolaní namieta, nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (vid' tiež napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

Ak žalobca namieta, že rozhodnutia nižších súdov sú nedostatočne odôvodnené, dovolací súd uvádza, že judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) považuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia za tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá prípustnosť dovolania nezakladá. Správnosť takeého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdzujú tiež rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (vid' najmä aktuálne rozhodnutia ústavného súdu sp.zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015). A v nadväznosti na uvedené i stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. decembra 2015 (R 2/2016), ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie

rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“.

Dovolací súd má za to, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá časť predmetnej právnej vety – dovolaním napadnuté rozhodnutie uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská procesných strán k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania a právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení ako aj sa podrobne vysporiadal s námietkami uvedenými žalobcom v odvolaní.

Právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07). Vychádzajúc z toho dospel dovolací súd k záveru, že právo dovolateľa na riadne odôvodnenie porušené nebolo. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia obsahuje v nadväznosti na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorým tvorí neoddeliteľný celok, nielen vysvetlenie skutkových zistení a záverov, ku ktorým dospel odvolací súd, ale tiež právne posúdenie týchto záverov. Za vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu.

Ak by bolo možné usudzovať z obsahu dovolania, v ktorom žalobca uviedol, že konanie súdov je zaťažené vadou podľa § 241 ods. 1 O.s.p., že tento namieta existenciu tzv. inej (v § 237 O.s.p. neuvedenej) vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, dovolací súd poukazuje na to, že pokiaľ by k vade tejto povahy prípadne aj došlo (dovolací súd sa touto otázkou nezaoberal), nemohla založiť prípustnosť dovolania, lebo

nejde ani o znak alebo atribút rozsudku uvedeného v § 238 O.s.p., proti ktorému je dovolanie prípustné, ale ani o procesnú vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p.

Tzv. iná procesná vada (v § 237 O.s.p. neuvedená) je síce relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), úspešne však môže byť uplatnená iba v procesne prípustnom dovolaní. Konštantná judikatúra najvyššieho súdu zastáva názor, že iná vada nezakladá prípustnosť dovolania (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011).

Z obsahu dovolania je nakoniec možno vyvodit', že žalobca má za to, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) a v tomto smere obsiahle uvádza dôvody svojho mimoriadneho opravného prostriedku.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 54/2012 a tiež ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

Keďže žalobca uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v dovolaní, ktoré nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd podrobiť napadnutý rozsudok posúdeniu z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov.

Vzhľadom na to, že dovolanie žalobu nie je podľa ustanovení § 238 O.s.p. prípustné a neboli preukázané procesné vady konania uvedené v § 237 O.s.p., dovolací súd odmietol

jeho dovolanie ako procesne neprípustné (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

V dovolacom konaní procesne úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalovaný si však náhradu trov dovolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.), a preto dovolací súd rozhodol tak, že mu náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 9. marca 2016

JUDr. Soňa Mesiarkinová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová